

สรุปข่าวรัฐสภา

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

การประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ 25 ปีที่ 4 ครั้งที่ 31 (สมัยสามัญประจำปีครั้งที่สอง) เป็นพิเศษ

วันอังคารที่ 28 กุมภาพันธ์ 2566 เวลา 09.30 นาฬิกา ณ ห้องประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชั้น 2 อาคารรัฐสภา นายชวน หลีกภัย ประธานสภาผู้แทนราษฎร เป็นประธานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ 25 ปีที่ 4 ครั้งที่ 31 (สมัยสามัญประจำปีครั้งที่สอง) เป็นพิเศษ โดยมี นายศุภชัย โพธิ์สุ รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่สอง ผลัดเปลี่ยนทำหน้าที่ประธานการประชุม เมื่อครบองค์ประชุมแล้ว ประธานฯ ได้ดำเนินการประชุมตามระเบียบวาระการประชุม ดังนี้

(1) กระทู้ถาม

(ไม่มี)

(2) เรื่องที่ประธานจะแจ้งต่อที่ประชุม

ประธานฯ ได้แจ้งเรื่องที่ไม่ปรากฏในระเบียบวาระการประชุม จำนวน 2 เรื่อง ดังนี้

1. รับทราบเรื่องการสิ้นสุดสมาชิกภาพของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

ด้วยได้มีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรยื่นหนังสือขอลาออกจากการเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จำนวน 10 คน และได้มีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรลาออกจากการเป็นสมาชิกพรรคการเมือง จำนวน 2 คน ดังนี้

1. นายประสิทธิ์ มะหะหมัด สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรกรุงเทพมหานคร พรรคพลังประชาชนรัฐ
2. นายชัยวัฒน์ เป้าเปี่ยมทรัพย์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดฉะเชิงเทรา พรรคพลังประชาชนรัฐ
3. นายสาธิต อู่ตระกูล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดเพชรบุรี พรรคพลังประชาชนรัฐ
4. พันตำรวจโท ฐนภัทร กิตติวงศา สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดจันทบุรี พรรคพลังประชาชนรัฐ
5. นายรณเทพ อนุวัฒน์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดชลบุรี พรรคพลังประชาชนรัฐ
6. นายสมบัติ อำนาจคะ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดสระบุรี พรรคพลังประชาชนรัฐ
7. นายสมพงษ์ โสภณ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดระยอง พรรคพลังประชาชนรัฐ
8. นางสาวชिरาภรณ์ กาญจนะ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดสุราษฎร์ธานี พรรคประชาธิปัตย์

โดยทั้ง 8 คน มีผลนับตั้งแต่วันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2566

9. นายพยม พรหมเพชร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดสงขลา พรรคพลังประชาชนรัฐ โดยมีผลนับตั้งแต่วันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2566

10. นางสาวฐิติภัสร์ โชติเดชาชัยนันต์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรกรุงเทพมหานคร พรรคพลังประชาชนรัฐ โดยมีผลนับตั้งแต่วันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2566

11. นางศิริวรรณ ปราศจากศัตรู สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบบัญชีรายชื่อ พรรคประชาธิปัตย์ ขอลาออกจากการเป็นสมาชิกพรรคประชาธิปัตย์ โดยมีผลนับตั้งแต่วันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2566

12. นายศาสตรา ศรีปาน สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดสงขลา พรรคพลังประชารัฐ
ขอลาออกจากการเป็นสมาชิกพรรคพลังประชารัฐ โดยมีผลนับตั้งแต่วันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2566

จึงเป็นผลให้สมาชิกภาพของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั้ง 12 คน ลื่นสุดลงตาม
รัฐธรรมนูญ มาตรา 101 (3) และ (8) ดังนั้น สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั้งเท่าที่มีอยู่และปฏิบัติหน้าที่ได้
มีจำนวน 405 คน องค์ประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่ง คือ 203 คน

ที่ประชุมรับทราบ

2. รับทราบการพิจารณาของวุฒิสภา

ด้วยประธานวุฒิสภาได้มีหนังสือแจ้งว่า ในคราวประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ 26 สมัยสามัญ
ประจำปี ครั้งที่ 2 วันอังคารที่ 21 กุมภาพันธ์ 2566 ที่ประชุมวุฒิสภาได้พิจารณาและลงมติไม่เห็นชอบให้
การออกเสียงประชามติตามญัตติด่วน เรื่อง ขอให้สภาผู้แทนราษฎรพิจารณาเสนอต่อคณะรัฐมนตรีดำเนินการ
ตามที่สภามีมติในการออกเสียงประชามติเกี่ยวกับความเห็นของประชาชนต่อการจัดทำรัฐธรรมนูญฉบับใหม่
ซึ่งนายณัฐพงษ์ เรื่องปัญญาวุฒิสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรกรุงเทพมหานคร พรรคก้าวไกล และนายจุลพันธ์
อมรวิวัฒน์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงใหม่ พรรคเพื่อไทย เป็นผู้เสนอ

ที่ประชุมรับทราบ

จากนั้น ประธานฯ ปรีक्षाที่ประชุมโดยขอนำระเบียบวาระการประชุมที่ 7 เรื่องอื่น ๆ ซึ่งยัง
ไม่ได้บรรจุในระเบียบวาระการประชุมจำนวน 2 เรื่อง ขึ้นมาพิจารณาก่อน ซึ่งที่ประชุมเห็นชอบ ดังนี้

1. คณะกรรมการจริยธรรมสภาผู้แทนราษฎรขอขยายเวลาการพิจารณาเรื่องร้องเรียน
จริยธรรม เรื่องร้องเรียนที่ 41 และ 42 ออกไปอีก 13 วัน นับตั้งแต่วันที่ 11 มีนาคม 2566

ด้วยคณะกรรมการจริยธรรมสภาผู้แทนราษฎร ได้มีหนังสือขอขยายเวลาการพิจารณาเรื่อง
ร้องเรียนจริยธรรม เรื่องร้องเรียนที่ 41 และ 42 เนื่องจากอยู่ในระหว่างยื่นคำชี้แจงทำให้คณะกรรมการ
จริยธรรมสภาผู้แทนราษฎร ไม่สามารถพิจารณาเรื่องร้องเรียนให้แล้วเสร็จ ดังนั้น จึงได้มีมติขอขยายเวลาการ
พิจารณาเรื่องดังกล่าวออกไปอีก 13 วัน นับตั้งแต่วันที่ 11 มีนาคม 2566 ตามข้อบังคับว่าด้วยประมวล
จริยธรรมของสภาผู้แทนราษฎรและกรรมาธิการ พ.ศ. 2563 ข้อ 27 เพื่อประโยชน์ในการทำงาน
ของคณะกรรมการ

ที่ประชุมเห็นชอบ

2. คณะกรรมการจริยธรรมสภาผู้แทนราษฎรขอขยายเวลาการพิจารณาเรื่องร้องเรียน
จริยธรรม เรื่องร้องเรียนที่ 30 ออกไปอีก 21 วัน นับตั้งแต่วันที่ 3 มีนาคม 2566

ด้วยคณะกรรมการจริยธรรมสภาผู้แทนราษฎร ได้มีหนังสือขอขยายเวลาการพิจารณา
เรื่องร้องเรียนจริยธรรม เรื่องร้องเรียนที่ 30 เนื่องจากอยู่ในระหว่างการพิจารณาแสวงหาพยานหลักฐาน
ประกอบการพิจารณาของคณะกรรมการจริยธรรม ดังนั้น จึงได้มีมติขอขยายเวลาการพิจารณาเรื่องดังกล่าว
ออกไปอีก 30 วัน นับตั้งแต่วันที่ 3 มีนาคม 2566 ตามข้อบังคับว่าด้วยประมวลจริยธรรมของสภาผู้แทนราษฎร
และกรรมาธิการ พ.ศ. 2563 ข้อ 27 เพื่อประโยชน์ในการทำงานของคณะกรรมการ

ที่ประชุมเห็นชอบ

(3) รับรองรายงานการประชุม (ไม่มี)

(4) เรื่องที่คณะกรรมการพิจารณาเสร็จแล้ว (ไม่มี)

เรื่องด่วน

พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้บุคคลสูญหาย พ.ศ. 2565 พ.ศ. 2566 (คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

นายสมศักดิ์ เทพสุทิน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม นำเสนอพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้บุคคลสูญหาย พ.ศ. 2565 พ.ศ. 2566 ต่อที่ประชุมว่า กระทรวงยุติธรรมได้ผลักดันกฎหมายเพื่อป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้บุคคลสูญหาย โดยเริ่มตั้งแต่ปี 2550 จนกระทั่งเมื่อวันที่ 25 ตุลาคม 2565 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้บุคคลสูญหาย พ.ศ. 2565 ได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาและมีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ 22 กุมภาพันธ์ 2566 กระทรวงยุติธรรม ในฐานะผู้รับผิดชอบพระราชบัญญัติมีความพร้อมและมีความตั้งใจจริงในการผลักดันและขับเคลื่อนให้เกิดการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติ ไม่ว่าจะเป็น การตั้งคณะกรรมการขับเคลื่อนพระราชบัญญัติเพื่อจัดทำระเบียบแนวทางการดำเนินงานตามพระราชบัญญัติ การเข้าพบหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง การจัดทำคู่มือการตีความและคู่มือการปฏิบัติงาน รวมทั้งการสร้างการรับรู้แก่ทุกภาคส่วน อย่างไรก็ตาม กระทรวงยุติธรรม ได้รับหนังสือจากสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เพื่อขอขยายระยะเวลาการบังคับใช้พระราชบัญญัติในหมวด 3 ออกไปก่อนเนื่องจากมีเหตุขัดข้อง 3 ประการ คือ 1) ขาดงบประมาณและอุปกรณ์ในการปฏิบัติงาน 2) ขาดความพร้อมของบุคลากร และ 3) ความไม่ชัดเจนและขาดมาตรฐานกลางในการปฏิบัติงาน ด้วยเหตุนี้ จึงได้พิจารณาถึงข้อขัดข้องของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ รวมถึงหน่วยงานที่มีอำนาจบังคับใช้กฎหมายอื่น ๆ ถึงผลร้ายที่อาจตามมาหากปล่อยให้เจ้าหน้าที่ดำเนินการด้วยความไม่พร้อมซึ่งจะส่งผลกระทบต่อความปลอดภัยในชีวิตร่างกายของประชาชนโดยตรง และส่งผลให้เกิดความไม่ปลอดภัยสาธารณะเนื่องจากจะทำให้การเฝ้าระวัง การเก็บรวบรวม และบันทึกพยานหลักฐานในระหว่างการควบคุมตัวของเจ้าหน้าที่ที่มีความไม่สมบูรณ์ทำให้เกิดประเด็นโต้แย้งในชั้นการดำเนินคดีต่อผู้กระทำความผิด ส่งผลให้การจับกุมชอบ การบังคับใช้กฎหมายขาดประสิทธิภาพและไม่บรรลุวัตถุประสงค์ในการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดซึ่งจะเป็นผลร้ายแรงต่อสังคมและความปลอดภัยสาธารณะ อีกทั้งเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ไม่มีทรัพยากรในการปฏิบัติงาน ยังต้องเสี่ยงต่อการถูกดำเนินคดีทั้งทางอาญาและทางวินัยอีกด้วย

จากข้อเท็จจริงดังกล่าวถือว่าเป็นกรณีฉุกเฉินที่มีความจำเป็นรีบด่วนอันมิอาจจะหลีกเลี่ยงได้ ซึ่งเป็นไปตามมาตรา 172 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย จึงจำเป็นต้องจัดทำพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้บุคคลสูญหาย พ.ศ. 2565 พ.ศ. 2566 ซึ่งประกอบด้วย 5 มาตรา ดังนี้

มาตรา 1 ชื่อพระราชกำหนด

มาตรา 2 วันใช้บังคับพระราชกำหนด

มาตรา 3 กำหนดให้ขยายเวลาบังคับใช้มาตรา 22 ถึงมาตรา 25 ออกไปจนถึงวันที่ 30 กันยายน 2566 และมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2566 เป็นต้นไป

มาตรา 4 ให้คณะกรรมการตามพระราชบัญญัติและหน่วยงานที่มีหน้าที่ควบคุมตัว เร่งเตรียมความพร้อมให้แล้วเสร็จภายในวันที่ 30 กันยายน 2566

มาตรา 5 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม รักษาการตามพระราชกำหนดนี้

ทั้งนี้ การตราพระราชกำหนดนั้นเป็นการขยายกำหนดระยะเวลาบังคับใช้มาตรา 22 ถึง มาตรา 25 เพียง 4 มาตรา ออกเป็นการชั่วคราว ถึงวันที่ 30 กันยายน 2566 หรือประมาณ 7 เดือน เพื่อให้หน่วยงานต่าง ๆ ได้เตรียมความพร้อมในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติเท่านั้น สำหรับฐานความผิด และบทลงโทษทั้งกรณีธรรมดา การกระทำที่โหดร้าย และการบังคับบุคคลให้สูญหาย ยังคงอยู่และมีผลใช้บังคับอย่างเต็มที่ ตั้งแต่วันที่ 22 กุมภาพันธ์ 2566 แล้ว โดยหากมีกรณีที่เจ้าหน้าที่กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติ เจ้าหน้าที่ผู้นั้นจะต้องถูกดำเนินคดีและลงโทษตามกฎหมาย มิได้เป็นการอนุญาตให้เจ้าหน้าที่กระทำความผิดหรืองดเว้นการลงโทษผู้กระทำความผิดแต่อย่างใด อีกทั้งปัจจุบันหน่วยงานต่าง ๆ ได้เร่งเตรียมการและขับเคลื่อนการดำเนินงานเพื่อให้สามารถปฏิบัติตามพระราชบัญญัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเกิดประโยชน์สูงสุดแก่ประชาชน

นายชลงาน ศรีแก้ว ผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร อภิปรายแสดงความคิดเห็นในประเด็นต่าง ๆ อาทิ พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมาน และการกระทำให้บุคคลสูญหาย พ.ศ. 2565 พ.ศ. 2566 พระราชกำหนดออกในปี 2566 แต่พระราชบัญญัติออกในปี 2565 มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 25 ตุลาคม 2565 เนื้อหาสาระในพระราชบัญญัติระบุอย่างชัดเจนว่าเป็นการป้องกันและปราบปรามการซ้อมทรมานและการกระทำให้บุคคลสูญหาย ดังนั้น การจะพิจารณาลงมติเห็นชอบพระราชกำหนดหรือไม่ต้องมีเหตุและผลที่ทำให้สภาผู้แทนราษฎร ซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจแทนพี่น้องประชาชนได้รับทราบและเข้าใจเพื่อจะตัดสินใจ อย่างไรก็ตาม การลงมติมีผลต่อพี่น้องประชาชน โดยเฉพาะผู้ที่มีความเกี่ยวข้องโดยตรง ไม่ว่าจะเป็น เจ้าหน้าที่ที่เป็นผู้ใช้กฎหมาย ฝ่ายพี่น้องประชาชนผู้ได้รับการคุ้มครองสิทธิ สำหรับสาระสำคัญของพระราชกำหนดฉบับนี้ คือ การขอขยายระยะเวลาการบังคับใช้ในมาตราต่าง ๆ โดยเฉพาะมาตรา 22 มาตรา 23 มาตรา 24 และมาตรา 25 จากเดิมต้องมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 22 กุมภาพันธ์ 2566 แต่คณะรัฐมนตรีกลับขอขยายระยะเวลาการบังคับใช้ทั้ง 4 มาตราเป็นวันที่ 1 ตุลาคม 2566 เป็นต้นไป เนื่องจากทั้ง 4 มาตราเป็นมาตราที่สำคัญโดยกำหนดให้คุ้มครองสิทธิของผู้ที่ถูกจับกุมคุมขัง หรือผู้ที่ต้องคดี และต้องมีการบันทึกภาพและเสียงต่อเจ้าหน้าที่เพื่อความโปร่งใสตรวจสอบได้ รวมทั้งสอดคล้องกับชื่อพระราชบัญญัติ ซึ่งในฐานะฝ่ายนิติบัญญัติที่ทำหน้าที่ตรากฎหมายโดยไม่เลือกปฏิบัติต่อฝ่ายใดนั้น จากการปรึกษาหารือร่วมกับพรรคร่วมฝ่ายค้านทั้งหมด มิมีมติไม่เห็นชอบกับการตราพระราชกำหนดฉบับนี้ออกมาใช้บังคับ และหากสภามีมติไม่เห็นชอบ พระราชกำหนดฉบับนี้จะตกไปทันที และเมื่อนายกรัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษาจะต้องบังคับใช้ตามพระราชบัญญัติทันที ซึ่งสาเหตุที่ไม่เห็นชอบในการตราพระราชกำหนดฉบับนี้ เนื่องจากอ้างเหตุผลในความไม่พร้อมทั้งเรื่องเครื่องมือและงบประมาณ แต่ขั้นตอนการตราพระราชบัญญัติฉบับนี้ สภาผู้แทนราษฎรมีกรรมาธิการดำเนินงานมาเป็นปี และยังมีระยะเวลาก่อนการบังคับใช้ 120 วัน ดังนั้นจึงมีเวลาเตรียมการในเรื่องดังกล่าวพอสมควร การอ้างว่าจัดซื้อจัดจ้าง และจัดสรรงบประมาณไม่ทันจึงไม่สมเหตุสมผล นอกจากนี้ การกล่าวอ้างว่าเรื่องดังกล่าวมีความละเอียดซับซ้อน และมีผลกระทบต่อความปลอดภัยในชีวิตและร่างกายของประชาชนโดยตรง รวมถึงส่งผลให้เกิดความไม่ปลอดภัยต่อสาธารณะหากมีการใช้บังคับกฎหมายในขณะที่หน่วยงานยังไม่มีความพร้อม ตลอดจนทำให้เจ้าหน้าที่เสี่ยงต่อการถูกดำเนินคดีทั้งทางแพ่ง อาญา และวินัย จนนำมาตราพระราชกำหนด ซึ่งต้องเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับความปลอดภัยสาธารณะ ความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจ และมีความฉุกเฉินเร่งด่วน จึงไม่เห็นเหตุผลว่าความไม่พร้อมของหน่วยงานมีความจำเป็นเร่งด่วนถึงขนาดที่ต้องตราพระราชกำหนด และยื่นเรื่อง

เข้ามาให้สภาพิจารณาในวันสุดท้าย ทำให้เกิดความเคลือบแคลงสงสัยถึงเจตนาของการออกพระราชกำหนดฉบับนี้ของรัฐบาล และการอ้างว่าไม่มีเครื่องมือและใช้งบประมาณกว่า 3,000 ล้านบาท ตลอดจนถึงใช้ระยะเวลาดำเนินงานถึง 8 เดือน ทำให้เกิดความสงสัยต่อกระบวนการจัดซื้อจัดจ้าง อย่างไรก็ตาม หากมีการลงมติเห็นชอบ พระราชกำหนดสามารถบังคับใช้ได้ทันที พรรคร่วมฝ่ายค้านจำเป็นต้องยื่นหนังสือต่อประธานสภาผู้แทนราษฎรขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าพระราชกำหนดฉบับนี้มีความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา 172 หรือไม่ และขอให้อย่าใช้กลไกนี้มาบีบให้สภาผู้แทนราษฎรและหน่วยงานรัฐต้องบาดหมางกัน เพราะต่างฝ่ายต่างทำหน้าที่โดยคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของพี่น้องประชาชน

จากนั้น สมาชิกฯ ได้อภิปรายแสดงความคิดเห็นในประเด็นต่าง ๆ อาทิ สมาชิกฯ อภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับพระราชกำหนดฉบับนี้ โดยพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้อับอายพรักฎหมาย พ.ศ. 2565 เป็นกฎหมายที่รัฐบาล สมาชิกฯ ทั้งฝ่ายรัฐบาลและฝ่ายค้านเสนอ เพื่อคุ้มครองชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน และคำนึงถึงการปฏิบัติตามอนุสัญญาระหว่างประเทศ โดยการพิจารณาของคณะรัฐมนตรีต้องเชิญหน่วยงานที่ต้องปฏิบัติตามกฎหมายไปชี้แจง ซึ่งทุกหน่วยงานต่างให้ความเห็นชอบก่อนจะมีการเสนอต่อคณะรัฐมนตรี อีกทั้ง การพิจารณาของคณะกรรมการจะเชิญทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมาสอบถามทุกประเด็น ซึ่งไม่มีหน่วยงานไหนท้วงติงทั้งเรื่องระยะเวลาการบังคับใช้ งบประมาณการดำเนินการ และวิธีปฏิบัติ รวมทั้งได้เชิญผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติมาชี้แจง ซึ่งพลตำรวจเอก สุรเชษฐ์ หักพาล รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ได้เป็นตัวแทนเข้าชี้แจง ทั้งนี้ การชี้แจงดังกล่าว กรรมการถือว่ามีการผูกพันและต้องรับผิดชอบต่อคำชี้แจง เมื่อชี้แจงแล้วจะอ้างว่าสำนักงานตำรวจแห่งชาติไม่ทราบไม่ได้ นอกจากนี้ กรรมการยังได้เดินทางไปที่กระทรวงยุติธรรม โดยกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพได้ให้คำตอบว่าไม่มีปัญหาแต่อย่างใด และไม่มีหน่วยงานใดแจ้งว่ามีปัญหาทั้งด้านบุคลากรและงบประมาณ ขณะเดียวกันข้อขัดข้องที่ออกพระราชกำหนดฉบับนี้ ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติส่งผ่านกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม และคณะรัฐมนตรี ตามลำดับ จึงเป็นข้อสงสัยและตั้งคำถามว่าข้อมูลที่ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติส่งให้กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพเป็นข้อมูลที่ถูกต้องสมบูรณ์หรือไม่ และมีการตรวจสอบข้อมูลที่ชัดเจนแล้วหรือยัง รวมทั้งช่วงระยะเวลา 120 วัน ก่อนกฎหมายมีผลบังคับใช้ สำนักงานตำรวจแห่งชาติมีการเตรียมความพร้อมหรือดำเนินการอย่างไรบ้าง จึงมาอ้างว่าไม่มีงบประมาณ และเพิ่มมาของงบประมาณเมื่อวันที่ 14 กุมภาพันธ์ ที่ผ่านมา อีกทั้งการใช้กล้องบันทึกภาพไม่จำเป็นต้องใช้กล้องที่มีคุณภาพสูงมาก กล้องโทรศัพท์มือถือก็สามารถดำเนินการได้เช่นกัน และหากเกรงว่าเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานจะถูกฟ้องร้องนั้น เป็นเรื่องที่ต้องแล้วที่ผู้ถูกดำเนินคดีจะมีช่องทางในการต่อสู้คดี เหตุใดสำนักงานตำรวจแห่งชาติจึงไม่อบรมเจ้าหน้าที่และออกระเบียบขึ้นมา ทั้งนี้ขอยืนยันว่าพระราชกำหนดฉบับนี้ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา 172 ซึ่งการออกพระราชกำหนดต้องเป็นกรณีฉุกเฉิน มีความจำเป็นเร่งด่วนอันมิอาจหลีกเลี่ยงได้ แต่พระราชกำหนดฉบับนี้ไม่ได้เป็นกรณีฉุกเฉินหรือมีความจำเป็นเร่งด่วนอันมิอาจหลีกเลี่ยงได้แต่ประการใด นอกจากนี้ สำนักงานตำรวจชาติยังคงออกคำสั่งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจใช้กล้องติดตามตัวบันทึกภาพและเสียงขณะทำการตรวจค้นและจับกุมตั้งแต่ปี 2564 แล้ว โดยพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้อับอายพรักฎหมาย พ.ศ. 2565 ถือเป็น การปฏิรูปกฎหมายและกระบวนการยุติธรรมในรอบ 100 ปี และเป็น การเปลี่ยนแปลงรูปแบบการคุ้มครองสิทธิของพี่น้องประชาชน รวมทั้งหัวใจของกฎหมายฉบับนี้ยังเป็นการอุดรูรั่วและช่องโหว่ของกฎหมาย

ในการอำนวยความสะดวกธรรมชาติให้กับประชาชน คือ มาตรา 22 มาตรา 23 มาตรา 24 และมาตรา 25 ที่กล่าวถึง กระบวนการในการควบคุมตัวต้องมีการบันทึกภาพและเสียงตลอดระยะเวลาที่มีการควบคุมตัว รวมทั้งการขอ ขยายระยะเวลาตามที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติให้เหตุผลมานั้นยังไม่สอดคล้องกับคำชี้แจงของหน่วยงาน ต่าง ๆ รวมทั้งผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติที่เข้ามาชี้แจงต่อคณะกรรมการสิทธิการและคณะอนุกรรมการ จึงไม่เห็นด้วยกับพระราชกำหนดฉบับนี้ แม้ว่าจะเห็นใจเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ต้องทำงานซับซ้อนมากยิ่งขึ้น แต่เมื่อพระราชบัญญัติผ่านสภาแล้ว ไม่ใช่เรื่องของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่จะปฏิบัติงานได้หรือไม่ แต่เป็นหน้าที่ของ รัฐบาลที่ต้องดำเนินการตามกฎหมาย หน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องได้เตรียมความพร้อมไว้หมดแล้ว รัฐบาล มีหน้าที่ต้องสนองต่อการออกพระราชบัญญัติของสภาผู้แทนราษฎร ดังนั้น จะอ้างว่าระยะเวลาการดำเนินงาน ไม่เพียงพอ จึงไม่สามารถอ้างได้ รัฐบาลต้องแก้ปัญหาให้ได้ และหากไม่ทำก็แสดงว่ารัฐบาลไม่ให้เกียรติ สภาผู้แทนราษฎรซึ่งเป็นผู้ออกกฎหมายเพราะนี่เป็นการใช้พระราชกำหนดมาปิดพระราชบัญญัติ

พลตำรวจเอก ดำรงศักดิ์ กิตติประภัสร์ ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ชี้แจงว่า การพิจารณาเสนอพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำทำให้บุคคลสูญหาย พ.ศ. 2565 นั้น แต่เดิมในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัตินี้ในช่วงปี 2563 – ปี 2565 สำนักงานตำรวจ แห่งชาติได้มีโอกาสร่วมประชุมพิจารณา แต่ปรากฏว่าเดิมนั้นไม่มีการพิจารณาเกี่ยวกับบทบัญญัติในเรื่อง ของการบันทึกภาพและเสียงอย่างต่อเนื่อง รวมถึงประเด็นการแจ้งให้อัยการและฝ่ายปกครองทราบในทันที ตั้งแต่ขั้นการจับกุม เมื่อไม่ปรากฏประเด็นเหล่านี้สำนักงานตำรวจแห่งชาติจึงไม่มีโอกาสได้ร่วมพิจารณา และ ชี้แจงในประเด็นดังกล่าวตั้งแต่ต้น โดยในปี 2563 สำนักงานเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ได้มีหนังสือลงวันที่ 24 เมษายน 2563 นำส่งร่างพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำทำให้บุคคล สูญหายของกระทรวงยุติธรรมมาให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้พิจารณาเสนอความเห็นในคราวแรก ร่างดังกล่าวไม่มีบทบัญญัติในการบันทึกภาพและเสียงในขณะจับกุมและแจ้งอัยการและฝ่ายปกครอง ทำการบันทึกควบคุมแต่อย่างใด สำนักงานตำรวจแห่งชาติจึงได้มีหนังสือลงวันที่ 22 พฤษภาคม 2563 เห็นด้วย กับหลักการของร่างกฎหมายดังกล่าว ต่อมาร่างกฎหมายดังกล่าวได้มีการประชุมพิจารณาในกระบวนการจนถึง ชั้นสภาผู้แทนราษฎร จนกระทั่งเมื่อวันที่ 9 พฤศจิกายน 2564 ในชั้นสภาผู้แทนราษฎรได้มีการเพิ่มในเรื่อง การบันทึกภาพและเสียงในการจับกุมและควบคุมเข้ามาในร่างกฎหมาย ซึ่งปรากฏว่าในช่วงพิจารณาประเด็นนี้ สำนักงานตำรวจแห่งชาติไม่ได้ถูกเชิญให้เข้ามาร่วมชี้แจงในประเด็นดังกล่าวแต่อย่างใด และทราบว่า บทบัญญัติดังกล่าวได้ถูกเสนอให้ตัดออกและถูกนำเสนอกลับเข้ามาใหม่อยู่หลายครั้ง ทั้งในชั้นการพิจารณาของ สภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา กระทั่งในช่วงปลายปี 2564 ถึงเดือนสิงหาคม 2565 ก็ยังมีการถกเถียงกัน ในประเด็นการบันทึกภาพและเสียงในชั้นจับกุมและควบคุมอยู่ มีการแก้ไขเสนอให้ตัดหรือไม่ตัดหลักการ ของมาตรานี้มาโดยตลอด และได้ทราบมาว่าในชั้นของกรรมาธิการของสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาได้มีการอภิปรายและโต้เถียงกันในประเด็นนี้ด้วยเช่นกัน โดยในคณะกรรมการวิสามัญของวุฒิสภา ได้เคยสอบถามสำนักงานตำรวจแห่งชาติในประเด็นนี้ เมื่อวันที่ 18 กรกฎาคม 2565 ซึ่งสำนักงานตำรวจ แห่งชาติได้ตอบไปในวันที่ 25 กรกฎาคม 2565 ชี้แจงถึงอุปสรรคข้อขัดข้องและปัญหาในทางปฏิบัติ ให้กรรมาธิการทราบในส่วนหนึ่ง ซึ่งในวันที่ 2 สิงหาคม 2565 คณะกรรมาธิการวิสามัญของวุฒิสภา ได้เสนอให้ ตัดเรื่องการบันทึกภาพและเสียงออก แต่สุดท้ายทางรัฐสภาได้มีมติเห็นชอบร่างพระราชบัญญัตินี้พร้อมกับ มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการบันทึกภาพและเสียงในขณะจับกุม รวมถึงขั้นตอนการแจ้งอัยการฝ่ายปกครองและ

การบันทึกควบคุม และกฎหมายได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ 25 ตุลาคม 2565 โดยเริ่มบังคับใช้เมื่อพ้นกำหนด 120 วันนับแต่วันประกาศ คือวันที่ 22 กุมภาพันธ์ ที่ผ่านมา ทางสำนักงานตำรวจแห่งชาติเมื่อได้ทราบถึงหน้าที่ตามประเด็นข้อกฎหมายดังกล่าวมิได้นิ่งนอนใจ ได้เร่งดำเนินการสำรวจอุปกรณ์ในการทำงานให้เป็นไปตามหลักการของพระราชบัญญัตินี้ในทันที ซึ่งทำให้ทราบว่าแม้ว่าจะมีการซื้อกล้องตั้งแต่ปี 2562 จนถึงปี 2565 รวมทั้งสิ้นกว่า 1 แสนตัว แต่ก็ยังไม่เพียงพอ ยังขาดอุปกรณ์อีกจำนวนมาก รวมถึงพบปัญหาอุปสรรคในการปฏิบัติอีกหลายประการ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ จึงได้ทำหนังสือแจ้งไปยัง 2 หน่วยงาน คือ 1) ผู้อำนวยการสำนักงานงบประมาณ เมื่อวันที่ 9 มกราคม 2566 เพื่อขอรับการสนับสนุนงบกลางเพื่อจัดหาอุปกรณ์ในการบันทึกภาพและเสียงให้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจทั่วประเทศ จนเมื่อวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2566 คณะรัฐมนตรีได้อนุมัติงบประมาณจำนวน 444 ล้านบาท เพื่อจัดหาอุปกรณ์ดังกล่าวให้กับสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และ 2) กระทรวงยุติธรรม เมื่อวันที่ 6 มกราคม 2566 เพื่อแจ้งถึงปัญหาอุปสรรคและข้อขัดข้องทางปฏิบัติตามกฎหมายนี้ และผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นซึ่งจะมีผลเสียหายอย่างร้ายแรงต่อความปลอดภัยสาธารณะจากข้อขัดข้องด้านวัสดุอุปกรณ์และขั้นตอนการปฏิบัติที่ยังไม่ชัดเจน สำหรับกรณีที่มีสมาชิกฯ อภิปรายว่ามีตัวแทนของสำนักงานตำรวจแห่งชาติได้ไปชี้แจงในคณะกรรมการนั้น ได้ตรวจสอบแล้วว่าเป็นช่วงก่อนที่จะทำหนังสือฉบับนี้ถึงกระทรวงยุติธรรม แต่เมื่อได้พบปัญหาเพิ่มเติมในช่วงดังกล่าวจึงทำหนังสือถึงกระทรวงยุติธรรม นอกจากนั้น ยังได้ทราบจากการประชุมหารือกับหน่วยงานต่าง ๆ และหน่วยงานรัฐที่เกี่ยวข้องหลายหน่วยงานซึ่งยังไม่พร้อมที่จะดำเนินการตามกฎหมายฉบับนี้ โดยในการประชุมคณะกรรมการขับเคลื่อนพระราชบัญญัติซึ่งเป็นการประชุมร่วมกันระหว่างหน่วยงานของรัฐ สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้มอบหมายให้พลตำรวจโท นิรันดร เหลื่อมศรี ผู้ช่วยผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ และผู้บัญชาการสำนักงานกฎหมายและคดี ได้เข้าร่วมประชุมมาโดยตลอด และได้ทราบว่าเกือบทุกหน่วยงานยังมีปัญหาอุปสรรคในภาคปฏิบัติเช่นเดียวกับสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ทั้งเรื่องของอุปกรณ์บันทึกภาพและเสียง อุปกรณ์การจัดเก็บข้อมูล ระบบการเชื่อมโยงระหว่างหน่วยงาน การจับกุมในกรณีที่มีการขยายผล โดยเฉพาะอย่างยิ่งในคดียาเสพติดหรือต้องมีการเดินทางข้ามจังหวัดที่มีระยะทางไกลหรือต้องนำตัวผู้จับกุมโดยสารเครื่องบินพาณิชย์ หรือกรณีหน่วยงานของรัฐหลายหน่วยสนใจล่าช้าจับกุม โดยหน่วยงานใดจะมีหน้าที่รับผิดชอบหรือมีวิธีการปฏิบัติอย่างไรจึงจะถูกต้องตามกฎหมายดังกล่าว หรือแม้กระทั่งกรณีเหตุสุดวิสัยที่กฎหมายบัญญัติไว้นั้นจะมีขอบเขตอย่างไร และยังมีปัญหาอื่น ๆ อีกมากมายในทางปฏิบัติที่ไม่สามารถนำมากล่าวได้ทั้งหมด ยิ่งไปกว่านั้นยังมีเรื่องของระเบียบกลางของกฎหมายฉบับนี้ที่จะต้องออกมาในแนวทางเดียวกัน ซึ่งจนถึงปัจจุบันยังดำเนินการไม่แล้วเสร็จเนื่องจากการโต้แย้งกันในหลายมาตรฐานของแต่ละหน่วยที่มีกระบวนการที่แตกต่างหลากหลายระหว่างหน่วยงาน ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อความศรัทธาเชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรมขึ้นอีก แม้กระทั่งในการประชุมคณะกรรมการล่าสุดเมื่อวันที่ 22 กุมภาพันธ์ 2566 ปัญหาที่ได้ยกตัวอย่างมาข้างต้นก็ยังไม่ตกผลึก ยังไม่ลงตัวในหลายประเด็น รวมถึงทุกหน่วยงานของรัฐแต่ละหน่วยยังไม่เคยมีการซักซ้อมการปฏิบัติระหว่างกันระหว่างหน่วยจับกุมกับหน่วยรับแจ้ง ทั้งนี้ แม้ว่าหน่วยงานบางหน่วยอาจมีหนังสือยืนยันแต่เมื่อได้ไปพูดคุยกับผู้ปฏิบัติด้วยตนเองปรากฏว่ายังมีปัญหาปลีกย่อยอีกจำนวนมาก

นอกจากนี้ ปัญหาเรื่องของการจัดเก็บข้อมูลต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็น ข้อมูลการบันทึกภาพและเสียง ข้อมูลการรับแจ้ง ซึ่งการจัดเก็บข้อมูลบันทึกภาพและเสียงนั้นเป็นเรื่องใหญ่และเป็นปัญหาสำคัญเพราะตำรวจทำงานทุกวัน ตลอด 24 ชั่วโมง มีการจับกุมผู้กระทำความผิดในแต่ละวันเป็นจำนวนมาก

ซึ่งอาจต้องมีการบันทึกภาพและเสียงจำนวนหลายชั่วโมง การจัดเก็บข้อมูลให้ถูกต้องและเป็นระบบจึงต้องมีการเตรียมความพร้อมด้านวัสดุอุปกรณ์เช่นกัน เพราะเมื่อบันทึกภาพและเสียงแล้วจะต้องเตรียมว่าจะจัดเก็บข้อมูลไว้ที่ใด ซึ่งสำนักงานตำรวจแห่งชาติได้พยายามแก้ไขโดยของบประมาณเพิ่มเติมเกี่ยวกับอุปกรณ์และระบบการจัดเก็บอีก 60 ล้านบาท เนื่องจากในช่วงแรกสำนักงานตำรวจแห่งชาติเข้าใจว่า ระบบการจัดเก็บข้อมูลตามพระราชบัญญัตินี้ กระทรวงยุติธรรมจะเป็นผู้จัดเก็บในส่วนกลาง แต่ขณะนี้ทราบว่าให้แต่ละหน่วยงานเป็นผู้จัดเก็บซึ่งจะต้องจัดเก็บไว้จนกว่าจะคิดว่าคดีจะถึงที่สุดหรือขาดอายุความ โดยทางสำนักงานตำรวจแห่งชาติได้ดำเนินการในเรื่องนี้อย่างเร่งด่วนอยู่ในขณะนี้ อย่างไรก็ตาม หน่วยงานของรัฐหลายหน่วยแม้ว่าจะมีหนังสือแจ้งว่ามีความพร้อมในการปฏิบัติแต่เมื่อลงรายละเอียดในการปฏิบัติจริง ๆ แล้วมีหลายหน่วยได้พบปัญหาว่าอุปกรณ์ต่าง ๆ ยังไม่มีความพร้อม

สำนักงานตำรวจแห่งชาติเป็นหน่วยหลักในการบังคับใช้กฎหมาย ทั้งการจับกุมและควบคุม มีเจ้าหน้าที่ตำรวจที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับการดำเนินการตามกฎหมายนี้ไม่น้อยกว่า 160,000 คน ไม่ว่าจะเป็นสายงานป้องกันปราบปราม สืบสวน สอบสวน จราจร และหน่วยควบคุมฝูงชน ซึ่งประเด็นที่สำคัญคือ ตำรวจ 1 นาย คือ 1 หน่วยของความปลอดภัยสาธารณะ เพราะตำรวจทุกคนมีอำนาจในการจับกุมผู้กระทำความผิด เหตุซึ่งหน้าได้ทันทีเมื่อเกิดเหตุร้าย และอาจมีคำถามว่าเหตุใดตำรวจจึงไม่ใช่โทรศัพท์มือถือในการบันทึกภาพและเสียงเมื่ออุปกรณ์ไม่พร้อม ขอนำเรียนว่าตามยุทธวิธีของตำรวจนั้น การจับกุมจะต้องดำเนินการทันท่วงทีและทุกสถานการณ์ ทุกรูปแบบ และใช้สองมือ ในการจับกุมควบคุมอาจมีอาวุธ มีการยิงต่อสู้ ที่ต้องมีการควบคุมใส่กุญแจมือ หากจะต้องใช้มือหนึ่งในการถือโทรศัพท์เพื่อบันทึกภาพและเสียงจะไม่ใช่วิธีตำรวจที่ดี และหากอยู่ระหว่างการบันทึกภาพและเสียงแล้วมีสายโทรศัพท์เข้ามา หรือมีโปรแกรมแจ้งเตือนต่าง ๆ ก็อาจส่งผลให้การต่อเนื่องในการบันทึกภาพเสียไป อีกทั้งโทรศัพท์มือถือแต่ละรุ่นต่างมีระบบการจัดเก็บหน่วยความจำที่แตกต่างกัน และการจัดเก็บข้อมูลจากโทรศัพท์มือถือมาเป็นการจัดเก็บในส่วนกลางนั้นทำได้ไม่ง่ายและเป็นภาระที่จะต้องมาแก้ปัญหา ดังนั้น สำนักงานตำรวจแห่งชาติจึงได้แจ้งไปยังกระทรวงยุติธรรม และได้เสนองบประมาณไปยังรองนายกรัฐมนตรี และได้มีการนัดประชุมกับสำนักงานตำรวจแห่งชาติซึ่งเป็นหน่วยงานหลักกับกระทรวงยุติธรรม จนกระทั่งได้เห็นปัญหาดังกล่าวจึงเป็นที่มาของการออกพระราชกำหนดแก้ไขขยายเวลาเฉพาะมาตรา 22 มาตรา 23 มาตรา 24 และมาตรา 25 ซึ่งประเด็นอื่นที่สำคัญของพระราชบัญญัติไม่ได้มีการเลื่อนบังคับใช้ทั้งฉบับ แต่เลื่อนเฉพาะที่เร่งด่วนฉุกเฉินที่จะมีผลกระทบต่อการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมและความปลอดภัยของประชาชนโดยส่วนรวมเท่านั้นคือการบันทึกภาพและเสียงอย่างต่อเนื่องระหว่างการจับกุมและควบคุมตัวซึ่งเป็นเรื่องของอุปกรณ์และระบบการทำงาน การเชื่อมโยงระหว่างหน่วยงาน โดยเป็นการขอเลื่อนเพียงช่วงระยะเวลาสั้น ๆ เพื่อเตรียมความพร้อม สำหรับประเด็นการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพนั้น ยังได้รับการคุ้มครองทุกประการในบทความผิด บทลงโทษ ที่มีผลบังคับใช้แล้ว ในส่วนของอัยการสูงสุดนั้น ได้มีการจัดตั้งศูนย์รับแจ้งเรื่องราวจากประชาชนและญาติของผู้ถูกกระทำตลอด 24 ชั่วโมง จำนวน 113 ศูนย์ ตลอดจนเมื่อมีเหตุเกี่ยวกับเรื่องการซ้อมทรมานต่าง ๆ ก็สามารถไต่สวนฉุกเฉินโดยศาลผ่านอัยการ ฝ่ายปกครอง หรือพนักงานสอบสวนได้

ทั้งนี้ หากมีความไม่พร้อมในทางปฏิบัติแล้วจะส่งผลในด้านต่าง ๆ คือ 1) การส่งผลกระทบต่อ การป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมในภาพรวม เนื่องจากเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้ปฏิบัติหน้าที่จะไม่มั่นใจในการทำงานเพราะความไม่พร้อมในเรื่องอุปกรณ์ซึ่งจะทำให้การป้องกันปราบปรามอาชญากรรม

มีประสิทธิภาพลดลงและจะส่งผลโดยตรงต่อการรักษาความปลอดภัยสาธารณะในภาพรวม 2) กรณีที่เจ้าหน้าที่ตำรวจได้เข้าจับกุมผู้ต้องหาในขณะที่กระทำความผิดและยึดสิ่งของที่ใช้ในการกระทำความผิดหรือได้มาจากการกระทำความผิดโดยไม่มีกระบวนการและเสียงเพราะไม่มีอุปกรณ์ครบถ้วน อาจเป็นเหตุให้ผู้ต้องหาหรือจำเลยยกเป็นข้อต่อสู้ในชั้นพิจารณาคดีว่าการจับกุมและการได้พยานหลักฐานมาโดยมิชอบ อาจทำให้พยานหลักฐานที่มีอยู่มีน้ำหนักน้อยลงหรือมีพิรุธน่าสงสัย เป็นเหตุให้ศาลพิพากษายกฟ้องได้ และ 3) หากกระเบียบบกกลางที่เป็นแนวทางปฏิบัติให้กับทุกหน่วยงานของรัฐยังไม่ถูกกำหนดขึ้นมาโดยครบถ้วน จะส่งผลให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมปฏิบัติแตกต่างกัน ไม่เป็นมาตรฐานเดียวกัน เนื่องจากแต่ละหน่วยอาจตีความและปฏิบัติต่างกัน โดยปัญหาความชัดเจนนี้อาจส่งผลถึงความเชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรมได้

ทั้งนี้ ประธานฯ แจ้งว่า ได้มีสมาชิกฯ เข้าชื่อเสนอความเห็นต่อประธานสภาผู้แทนราษฎรว่า พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้อับอายทุกข์ทรมาน พ.ศ. 2565 พ.ศ. 2566 ไม่เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 172 วรรคหนึ่ง ให้ประธานส่งความเห็นไปยังศาลรัฐธรรมนูญภายใน 3 วัน นับแต่วันที่ได้รับความเห็นเพื่อวินิจฉัย และให้รอการพิจารณาพระราชกำหนดไว้ก่อน ตามมาตรา 173 ที่บัญญัติว่า เมื่อสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจำนวนไม่น้อยกว่า 1 ใน 5 ของจำนวนสมาชิกทั้งหมด ได้เข้าชื่อเสนอความเห็นต่อประธานเพื่อให้เสนอความเห็นให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของพระราชกำหนด ประธานต้องส่งความเห็นไปยังศาลรัฐธรรมนูญภายในกำหนด 3 วัน นับแต่วันที่ได้รับความเห็นเพื่อวินิจฉัยและให้รอการพิจารณาพระราชกำหนดนั้นไว้ก่อนจนกว่าจะได้รับแจ้งคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ซึ่งขณะนี้ได้ใช้เวลาในการตรวจสอบรายชื่อคำร้องทั้งหมดที่ส่งมา ปรากฏว่ามีจำนวนสมาชิกฯ ที่ตรวจสอบลายมือชื่อเรียบร้อยแล้วทั้งหมดจำนวน 100 คน ซึ่งเป็นจำนวนไม่น้อยกว่า 1 ใน 5 ของจำนวนสมาชิกทั้งหมด ดังนั้น เพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่และเป็นไปตามรัฐธรรมนูญที่กำหนดไว้ จึงให้รอการพิจารณาพระราชกำหนดนี้ไว้ก่อนจนกว่าจะได้รับแจ้งคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ จึงขอจบการพิจารณาในวาระนี้เพียงเท่านี้

ประธานฯ ได้อนุญาตให้ตัวแทนพรรคร่วมฝ่ายค้านและฝ่ายรัฐบาล อภิปรายแสดงความคิดเห็นเป็นเวลาพอสมควรแล้ว ประธานฯ ได้กล่าวขอบคุณรองประธานสภาผู้แทนราษฎรทั้งสอง ที่ช่วยงานมาด้วยความเหนื่อยยาก ขอคุณเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรและขอบคุณไปถึงวุฒิสภา ขอคุณเจ้าหน้าที่ทุกคนรวมทั้งล่ามภาษามือ ขอคุณพี่น้องสื่อมวลชนที่ทำหน้าที่ถ่ายทอด ตลอดระยะเวลา 4 ปี พวกเราทุกฝ่ายทำงานหนัก ตนทราบดีเพราะเป็นผู้แทนมาถึง 16 สมัย เป็นประธานสภาผู้แทนราษฎรมา 2 ครั้ง รู้ว่าสมาชิกฯ ทำงานหนักเพราะตนก็ได้ร่วมทำงานหนักกับทุกคน จริง ๆ แล้วควรประกาศผลงานแต่ตนจะไม่รบกวนเวลาเพราะสามารถประกาศในวาระอื่นได้ แต่ต้องการบอกว่าสิ่งที่เป็นผลดีที่เกิดขึ้นกับประชาชนไม่ว่าเรื่องใดก็ตาม ท่านทั้งหลายเป็นผู้ริเริ่ม โดยข้อหารือในช่วงเช้าประมาณ 13,000 กว่าเรื่อง ได้มีผู้กล่าวไปแล้วว่าสำเร็จไปมากน้อยร้อยละเท่าไรซึ่งเป็นเรื่องที่น่าประทับใจ จึงต้องขอขอบคุณฝ่ายบริหารด้วย และสุดท้ายนี้ หวังว่าแม้เราจะไม่มีโอกาสกลับมาทุกคน แต่ขอให้เพื่อน ๆ ส่วนใหญ่ได้กลับมาทำหน้าที่ของท่านต่อไป การเมืองไม่มีอะไรแน่นอนคนที่ค้ำอยู่ในวันนี้อาจเป็นรัฐบาลในวันหน้า คนที่เป็นรัฐบาลขณะนี้อาจจะเป็นฝ่ายค้านในขณะนั้น สิ่งสำคัญคือ เราพูดอะไรไปว่าไม่ตี วันนี้ วันนั้น ก็ต้องไม่ตี อะไรที่ดีในวันนี้ วันนั้นก็ต้องดี ขออวยพรให้เพื่อน ๆ ทุกคนประสบความสำเร็จ และขอขอบคุณ

ต่อมา เลขานุการสภาผู้แทนราษฎร อ่านพระบรมราชโองการพระราชกฤษฎีกาปิดประชุม
รัฐสภาสมัยประชุมสามัญประจำปีครั้งที่สอง พุทธศักราช 2566 ให้ไว้ ณ วันที่ 14 กุมภาพันธ์ พุทธศักราช
2566 เป็นปีที่ 8 ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราลงกรณ พระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว
มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า โดยที่ได้มีการตราพระราชกฤษฎีกาเรียกประชุมรัฐสภา
สมัยประชุมสามัญประจำปีครั้งที่สอง พุทธศักราช 2565 ตั้งแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน พุทธศักราช 2565 นั้น
บัดนี้ จะสิ้นกำหนดเวลาหนึ่งร้อยยี่สิบวัน ตามสมัยประชุมสามัญประจำปีครั้งที่สอง ในวันที่ 28 กุมภาพันธ์
พุทธศักราช 2566 อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 122 และมาตรา 175 ของรัฐธรรมนูญแห่ง
ราชอาณาจักรไทย จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชกฤษฎีกาปิดประชุมรัฐสภาสมัยประชุม
สามัญประจำปีครั้งที่สอง ตั้งแต่วันที่ 1 มีนาคม พุทธศักราช 2566 ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี

จากนั้น ประธานฯ ได้สั่งปิดประชุมเวลา 13.41 นาฬิกา

ปิดประชุมเวลา 13.41 นาฬิกา

จัดทำโดย กลุ่มงานสื่อมวลชน สำนักประชาสัมพันธ์
สำนักงานเลขานุการสภาผู้แทนราษฎร